

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Múm. a atrassats des 2.ª tom...	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT A SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

ES NOSTRO GRAVAT.

Desitjosos els pares de la pàtria de que la Ciutat de Palma s'en dugués la palma entre totes en quant a monuments artístichs y bells, ja qu'els nostros antepassats no procuraren adornar-la cap mica ni sabéren fè res de hò per més qu'heu intentassen axecant òbres com La Seu y sa Llonja, etc., determinaren, ara fa uns quants anys, posarne un planté ó cria al mitx des Mercat, qu'és un punt per hont tothòm ne passa, y per lograrhò hey edificaren un parey de monuments, un mascle y s'altre famella, que no tenguessen res que dejectá p'els forastés, ni cap lletjura p'els de la terra.

Es mascle s'es fèt molt homo; ja du barba; y sa famella també s'es desarrollada de bona manera d'ensá qu'ha prèns s'ofici de fabricant de perfums y aromes.

Avuy donám es retrato des monument mascle. Un altre día donarèm es de sa famella, y sucesivament els d'els seus hermosos infants que pasturan per devés ses plasses de Sta. Eulalia, Porta de Sant Antoni y Carneceria véya.

Diuen que s'Escuadra inglesa n'ha prèns modèlo de tots per ferne de iguals dins Lóndres.

¡Ay, ydò! ¡Que paupes!

UN XIXISBÈU.

En Rafel es un amich de ca-méua, un amich d'aquells qu'arrèlan, no se mouen y son just sa barba d'olivera de una *fimili*, anám a un dí.

En Rafel es un tresò d'aquests que van mancant y *echan de menos* ses dones y els hòmos de ca-séua; un vertadé ec-

semp lá que ja no se tròba ni cercantlò amb sa mateixa llanterna d'aquell sabi de sa cortaròla.

Es un hòmo que l'ténen quant el cer-can; que no fa falta may quant ha promès aná a una banda; que cada dematí sent tocá sa missa primera a ses Caputxines (té un botigó de sabaté a su 'lla pròp); vamos, un *subgecte* que no mereix estarhí, com molts d'altres, taya de

Jò li vaitx a obrí cada vespre mentres ell me diu:—«Falta òli a n'es llantió,» ó «du pá robegat y posarèm bé s'estampa de sa pòrta que s'ha desferrada.»

Ha estat escolá de La Seu y té grans coneixènses per tot arreu. A ell li encomanám un bossí de ciri de fas y unes quantes pastilles de cèra, sa Setmana Santa, d'aquestes que guardan de trons y llamps.

Sa tia y el tio, que son xòrchs, estàn tots encantats amb ell, y tot es Rafel, y En Rafel vá, y En Rafel vé, y En Rafel heu comanda y heu manuela tot.

Però s'hivèrn es quant mos fá més bons serveys. Llavò que sa tia té doló *romántich* a ses comes y dú sabates de llana, mos enrevoltám p'es brasé amb pèu baix de fusta, després de posá fòch a n'es maridet, havè cremat un pòch d'esprigol y havè untat es front de sa tia amb aygo seneli-va, En Rafel comensa a parlá y a contá cuentos, ó a dir-mòs d'uns inglesos que volgueren veure el Rey En Jaume, quant ell era escolá, ó mos explica unes vistes nòves qu'hey ha a n'es Mercat, ó mos diu que quant venia ha trobat un Municipal que duya un mariné gat a n'es Caputxins.

II.

pessa, fèt amb mòtlo y que sempre cau bé.

Nòltros estám pròp del Socors. Cada vespre devés les sèt, tant si plou com si néva, tant si fa trons y llamps com calabruix, s'entrega En Rafel, tira, tira, daxo, daxo. D'hivèrn abossat amb una capa, ó milló dit, tapat amb una cortina de ròba blava de calsons de *monicipal*, amb còll de vellut que ja no heu es, y aglans negres. D'estiu amb so mateix *trajo* que duya s'hivèrn, llevantlí sa capa ó cobricèl que sa caló no ha de menesté.

Tothòm ja l'espera. «¡Are es En Rafel!» diu sa tia quant el sent pujá per s'escaleta y escup a n'es replá.

Y no son sòls aquestes ses feynes que fa. Quant es un poch tart y plou va a esperá el tio amb un paraygo a ca'l seño Juan es *chicolaté*: devegades l'enviam a dú buñòls de can Bausá, ó *goladuras* de can Rosé de plassa, ó faves torrades, segons, y si es p'es Gost arriba fins a Sant Francesch a omplirmòs una jarreta d'aygo fresca y no'n dich res d'aná a camviá mitja pesseta en ferró quant volèm jugá a l'escambri.

Aquests y altres serveys son pagats p'el tio de bona manera; es nòu doblés cada setmana no faltan may, y tot lo día l'estám *alegrantlò* amb qualque co-peta de ví ranci, amb es capells veys y ses corbates encerolades; amb una taya de meló si mos tròba sopant, amb

es cap de s'indiòt per à Nadal, y sa pell d'es xotet per à Pasco, còses qu'ell dona à una germana fadrina perque les fassa serví.

Ja heu crech: d'aquesta manera En Rafel es un tresò.

Y en veritat heu he de dí: lo mateix sab pegà una remanada à sa graxonera quant bull, que cercà es xoquins del tio quant arriba, que fregarmè ses botes si hey duch fanch. ¿No té rès que fé? ydò s'assèu amb ses dues mans entre es joyns y es cap tirat à la banda. També sòl mirà es cusssets de guix qu'estàn demunt es cantarano ó es gallets de marisch de ses reconeres.

Axò sí: per fé un xigarret aniria à sa Faxina amb tròns y llamps. Es fumadó còm ell tot sòl, y dich que se fumaría ses claus de Sant Pere, si el tio no li donás ets *escaña-pits* que prèn y no fuma, de ses nòsses ó bateljos à qu'es convidat. ¡Y veuriau amb quin gust los estreñy y fá croxi derrera s'oreya!... Ja pòt essè més dú qu'un barreró de cadira, lo cert es qu'ell no sé còm les s'arretgla, li dona es *vel* y el consumeix tot. Y ses puntes que quedan encara serveixen per qualche còsa més.

III.

En Rafel no torna véy: es es mateix de sempre. Enguany encara dugué una cadireta à sa tia per ses matines de La Seu, y s'altre vespre de pagès, qu'anàrem à menjá melons à n'es Cap des Mòll, mos arribá fins à ca-nòstra una sindria tèn gròssa, que vaitx pensá, sense temermèn amb els *exámits* de llatí...

Are qu'els tios me deixan fé es colomé (desde que Don Rufino, es mestre de piano, ha dit que sabia sa *cuarta*.) En Rafel m'ajuda à serrá y clavá llistons y à fé xèrxa de cordellina: perque, axò sí, els tios vòlen que'm deverteisca bé y honestament, y no que m'entretenga, còm fan altres, en rompre tèules, en *muyá nassos de saliva*, en *fé es motiu*, en tirá cloveyes de taronja amb tiradós de goma, ni lladons à ses criades y soldats de cavall, que festetjan p'es jardí de la Reyna.

Diumente passat várem aná à sa plassa de Santa Eulalia: várem comprá coloms y En Rafel los dugué dins una gabiòta véya: y entre axò y s'estèl passàrem tot lo dematí.

Ell va diná à ca-nòstra y quant sa tia el convidava va está de lo més content. Y encara que per criansa deya que no, caygué dins sa llòsa, vuy dí, dins es plat. D'es diná no vuy recordarmèn perque encara dexaria sa ploma, per xuparmèn es dits. ¿Qu'en diré d'aquell arròs brut, amb un colomí fuy des clapats cenrosos? ¿Y d'aquell estufadèt, que sa tia enseña de fé, cada vegada que la vèu, à la señora Llosia *chicolatera*?.. A mí me tocaren ademés de dues taya-

des y un afegitó, ses totes-herbes, cinch fuyes de lloré y una cabessa d'ays. Y també tenguèrem plats dolsos, trónxos de blèda frits amb pasteta y sucre, y menjá blanch, que'n deixàrem un poch per posá un tacó à s'estèl.

Es decapvespre sortirem à fé quatre passes. Camina, caminarás, En Rafel me contava còses de quant era atlòt y jò li parlava des *Juny* y des mestre de repàs: li vaitx declinà sa *primera* y li vaitx dí *Los dos conecos* y encara que no heu entengués, no importà, perque me vá prometre durmé à fé una cassada d'aucells à s'Hostalet, si me donavan *aprovat de totes*.

Arribàrem fins à s'Hòrt d'En Moranta y amb els cèntims que m'havía donat el tio perqu'aprengués à *guardarlós*, mos menjàrem quatre lletugues perhom. Y més n'hi hagués hagut, qu'es caminà fá rusca y jò som molt aprofitant.

Hey trobàrem na Benvinguda de castxidó d'abaix, amb so sèu enamorat que nòm *Oliuto*, fadrí de sabatè, *afitcionat* de Don Luis Mejia à tots es *tratros* de la vila d'amunt. Bé, que qualsevòl heu conexeria si el vés fé feyna amb sa poyera *verbo* perruca travada amb un fil d'empalómá, ó li sentís cantá tot lo sant día

*Yo te amaré
te amaré con ilusión, etc., etc.*

Y aquí posaré un altre punt, perque pareix que m'han dat aygo calenta y fetge de cá, ó que m'han posat es dit dins sa boca.

IV.

Antes d'acabá, vuy contarvós, lo que conversaren aquell vespre En Rafel y el tio Cosme, no perque tenga molt de *xiribitú*, ni perque cap d'es dos sia molt lletrut, sinó perqu'axò es lo que s'embolean sempre.

—Gumersindet, ¿qu'escrius?

—No heu vulga sèbre tio; son còses mèues.

—Jò no sé còm ets axí!... ¡Sempre contestes amb uns mòdos!... Y es qu'es jovent s'ha capgirat. ¿No heu tròbes, Rafel, que no s'assembla?

—Y tant qu'heu tròb.

—En parlá de còses de nòltros véys, ja están qu'el dimòni los s'en dú. ¡A ne quin temps hem arribat!.. Y no sòls amb es gènit son uns altres, sinó amb es parlá, y es vestí, y es divertiments, y amb tot.

—Sí, ja heu pòt dí bé, señó Còsme.

—Jò me recòrt que quant era nin y atlòt pussé, amb un mariòtlo, unes sabates blanques y una gorra peluda, mos espasavem es fret; y encara que no hey hagués fanals de gas, era milló perque no los apedregavam còm ara. Si mos enviavan á dú ví feyam fogí sa pò repicant sa botella amb sos doblés...

—Sí: ydò ja l'hey enviará à dú ví à un atlotet d'es que van à Montissión y veurá lo que li contesta. ¿Volè sortí amb un mariòtlo y una gorra de pèl?... ni per *pensio*. ¡Aquests temps, son uns altres temps! Ell que se pensa: fins y tot ja n'hi ha que no vòlen dú aquells *garrits* que costavan un uy de sa cara, ni aquells *rucios* que'n costavan dos!...

—Y llavò, que de tot se riuen...

—Y no prènen rès en formelat.

—Y un altre còsa: que comènsan à festetjá à n'es nou añs y à n'es quinze ja acaban.

—Ja no hey ha cap atlòta que se cás. ¡Es clá!...

—Y totes han d'estodiá per mèstres de costura...

—Però encara lo que me fá més rábi es es sèu gènit. Se creuen sèbreu tot y tení més lletres que Calistròpis. ¿Que vòls posá qu'En Gumersindet encara no mos vòl dí qu'escriu fa tanta estona? vaja, mostramós axò qu'has escrit.

—¿Qu'he escrit? Es bò de sèbre.

—Ydò, rebenta d'una vegada.

—*He escrito*... tot lo que vostè y En Rafel han conversat fins ara, perqu'es tan digne de conservarsè còm els sermons que fan à n'es Congrés.

—¿Que te dèya jò, Rafel?...

—¿Que li dèya jò, señó Còsme?

PERE ESTEPA.

ARREPENTIMENT D'UN MAL ESTUDIANT.

*Quant à dins Ciutat estava
Que cursava es Batxillé,
Cap exámen féya bé
No escoltant qui m'estimava.*

Quant sèt ò vuyt añs tenia
A escola em feyan aná.
—A Ciutat ja pòt passá
(Es mestre va dí un día).—
Politxo allà no tenia;
Es llibres sa pols menjava;
Per la Rambla em passetjava
Amb un gran capell en trona,
No feya petjada bona,
Quant à dins Ciutat estava,

Vaitx aprendre es festejá
Y també de cuydá galls;
Vaitx tení empresa de balls;
Un *maton* era à villá;
Prònte al *monte* vaitx jugá;
Prest embuys vaitx sèbre fé,
Y còm no era aygodé
Cada día l'agafava:
Tots es vicis jò cursava
Quant cursava es batxillé.

Es mèus pares m'enviavan
Es doblés per jò pagá;
«¡Estudia Baltasá!»
A ses cartes me posavan.

En desèrt ellis predicavan
D'axò cás may en vaix fé.
—Ja heu vorèm es mes qui vé.
Y d'en mes en mes passava;
Per això si m' presentava
Cap escàmen fèya bé.

M' he quedat sense carrera;
A fé feyna em fan aná,
S'atlòti me va enjega
Per borratxo y calavera.
—¡Si jò pogués torná arrera!
¡No obraria lo qu' obrava!
¡Quina ditxa m' esperava
Si jò hagués estudiat!
¡Vat' aquí lo qu' he goñat
No escollant qui m' estimava.—

UN ESTUDIANT LLUCHMAJORÉ.

XEREMIADES.

Hem rebut una atenta carta del señó Don Ricardo de Medina, Delegat d' Hacienda d' aquesta Província, que no podèm ménos de traduhí à n' els nostros lectors perque se fassen càrrech de lo digne qu' es sa persona qu' es venguda à dirigí s' Administració d' aquestes Illes.

Diu axí:

«Señó Directó y Redactó del periòdich L' IGNORANCIA. Molt señors méus: Al encarregarmé d' aquesta Delegació amb la qual el Govern de S. M. s' ha dignat utilisá els méus servicis, oferintmè à vostès en so méu nou destino, cumplesch, més aviat qu' un dever d' atenció, un altre per mí molt més agradable qu' es el de companerisme, perque també jò m' honr amb so havè pertenescut à sa premsa periòdica. Si me tròb dispòst à escoltá amb benevolència y à atendre amb justícia, axí còm es degut, ses indicacions d' es públich en general, en doble motiu m' hi hé de trobá respècte à ses que procedeixcan de sa premsa, qualsevòl que sia sa significació política d' els séus òrganos en aquesta Capital, perqu' à tots ells los consider igualment còm un faèl éco de s' opinió pública y sempre inspirats en sa rahó y en sa equitat.

Tench per lo mateix una verdadera complacència en oferí à vostès sa seguretat d' una eficas atenció en tot quant la hajan de mester oficialment y sa de sa méua personal consideració més afectuosa.—Ricardo de Medina.»

Per lo mateix, alegravós, pòbres ignorants, qu' ara teniu una persona de coneixement, qu' en vés d' essé un fiscal vòstro, vos será un pare que mirará p' els interessos de tots dins sa lley y sa justícia. Y éll, ja heu sab: que cont amb nòltros.

El Siglo, aquest periòdich humorístich, de Barcelona, dedicat esclúsiva-

ment à anuncia els articles de venta del gran *Basar*, ó Tenda, ó Magatzems, que tenen el mateix nòm, periòdich que si es veritat qu' está redactat p' els empleats de la casa, aquests empleats resultan essè hábils y eminents poetes tots ells, mos ha regalat un *almanaque* que acaba de publicá plè de xiste.

Nòltros ley agraphim y hem procurat correspondre, regalantli es nòstro pronòstich de L' IGNORANCIA, encara que no sia gran còse.

Es representant en aquesta Ciutat de sa Compañia fabril *Singer*, mos ha obsequiat amb un pronòstich americá de molt de gust, anunciadó de ses màquines per cosí qu' amb tant d' acèrt, profusió y baratura, fabrica à n' els Estats-Units. Nòltros li donám les gracies de sa séua atenció, y agraphits recomanám amb justícia ses màquines à n' el públich mallorquí, que les trobará per vendre à tant cada setmana à n' es carré de Jaume II, n.º 4.

Per fé veure s' importancia d' aquesta fabricació basta sèbre que dins ses fàbriques hey té ocupats 55.224 obrés; y que dins el mon conta amb 4.776 representants.

Ses glòses xistoses que dú es pronòstich mos servirán qualque vegada per fé riure els nostros lectors, si se mos permèt.

El Setmanari *El Felanigense* mos ha obsequiat amb un *almanaque* qu' ha publicat per Felanix. Essent es primer almanach ó calendari que s' es imprès en dita vila, es de lo milló qu' es puga desitjá; perque conté no solament ses corant hòres, funcions d' iglesia, fèstes y fires d' aquella localitat, sinó també una rica colecció de pensaments y màximes per cada día de s' any, una efeméride especial d' aquella vila també per cada día y una colecció de composicions literaries en pròsa y vers, sèries y humorístiques, que son una patent pròva de lo avansat que se tròba aquell rich pòble y de lo molt que pòden esperar ses lletres de sa Societat de *Emulació* que fundaren els Felanixés aquest estiu passat.

Tots els pòbles haurían de seguir ses passes llargues que dona Felanix dins sa vía de sa verdadera civilisació y progrés, particularment es séus veynats Manacor, Porreres, Campos y Santañy, qu' encara que sia molt sensible es dirhó, tenen que fé molt de camí per alcansarlè y posarsè en el séu costat.

Hem rebut un número de *La Voz pública* que se publica à Madrit (*Meson de Paredes* 23) y si ha estat enviat còm à camvi, l' admetèm, perque basta que trèga ses paparrugues à n' el qui des-

cuyda es benestar de tothòm perque sia d' es nòstro agrado.

Mos han enviat es número prospècte d' un setmanari nou qu' ha de sortí à Madrit amb so títol de *La Industria Ibérica* y qu' ha de costá 5 duros cada any. Será una colecció completíssima de tot quant puga interessá à ses persones industrials, y desde luego el recomanám à tothòm per ser una publicació notabilíssima p' es séu bon papé, tipos y magnífichs gravats. Punt de suscripció, Madrit, Atocha, 35.

Continuám rebent amb molt de gust es periòdich *La Escuela educativa*, revista única tal vegada en el mon en lo séu gènero, que semanalment publica à Ciutadella de Menorca, l' eventatjat professor y poeta Don Juan Benejam. Es una publicació tan útil dins s' escola còm dins sa familia, y no còsta més qu' una pesseta cada tres mesos ó quinze reals cada any, dirigintse à n' el séu director amb llibransa ó sellos de franqueá cartes.

Tots els atlòts y els pagesos de fóra vila deurián haverlò de tení per necesitat, els uns perqu' aviat prendrián gust à s' estudi y els altres perque tendrián un mèstre apròp que los instruhiria milló que si visquessen dins vila. ¡Vaja un pensament acertat que va tení el señó Benejam!

Aquesta setmana es estada setmana de burèu p' els ciutadans, à causa de tení dins sa bahía una supèrba escuadra inglesa manada p' el Duch d' Edimburg.

No han faltat músiques en es Born, ni borratxos p' els carrés; ni han mancat tampoch tropells à sa vorera de mar per embarcarse y anarlès à veure, y qualque remuyada de piñol vermey per volè atropellá massa.

A la fi dijòus decapvespre s' en anàren els inglesos y tornàrem nòltros quedá axí còm estavam abans.

Bé; que no tots els inglesos partiren amb s' escuadra. Sòls partiren aquells que vengueren per donarmós pròves de civilisació y educació; però aquells altres inglesos que ja teníam abans y que eran sa pò de molts, han quedat encara y continuán essent sa pesadilla de tots aquells que no los pòden torná es saludo conforme el se mereixan.

—Tòni, ¿Que no vens amb nòltros à veure ses barques?

—No. Jò he pagat endevant un altre patró, y ara l' esper.

Y encar' ara el pòt esperar. Y no 'n tenia sa culpa el patró, sinó sa pòca educació des públich de Mallorca qu' en

arribà una barca, l' assaltava sense escollarsé niugú.

..

—¡Ah, flet! Vaitx anà à ses barques à veurerlès.

—¿Y que't feren pagà de passatge?
—Dos reals; y lo pitjó es que vaitx deixà sa capa à bordo des barqué y no sé ahont la tench d'anà à cercà.

—Bón comerciant; aquell qui paga *comissió* y *capa*. A mí, no més m'en costà un y encara de passada vaitx ganancià qualque còsa que valia més d'un real.

..

—¿Còm te devertires à ses fragates?
—¿Jò? Ja'n pòden vení moltes; no hey torn pús.

¡Quina passada! Un susto darrera s'altre per amor d'els infants y llavò no mos hi dexaren pujà.

—¿Y perque't sustares?
—Primé perqu'eram vint y quatre dins un bot petit que tot se fonava. Y duyam un señó tan ase que me feya pò apòsta quant me veyà tan ansiosa d'els quatre infants.—«No vos susteu, si trabucám; jò vos salvaré.—Tapauvós ses oreyes qu'ara han fet seña de tirà una bomba.—Patró, decantauvós que sa bala no ¡venga per aquí.» Jò tota níviosa vaitx arribà à allargarmè amb un atach de nirvis.—Una y òli; fieta meua, Una y òli.

..

Pareix qu'es missionés qu'han estat derrerament à Capdepera, han fet per allà tant de bé, segons contan. ¡Ja es de rahó! Sa cissaña feya estona qu'hey posava rèls y s'havía escampada bastant per aquells sementés. Lo que convé es qu'hey tornin prest à repassà ses tèrres per si acás torna neixe cap mala llavó.

EPIGRAMES.

LA JUSTICIA.

Per unes faltes morades
N' Ayna y na Bèt plet dugueren;
A la fi se compongueren.....
Y quedaren despujades.

S' AVARICIA.

Per no gastà cap doblé
Totsòl s'afayta En Massià;
Però tal tay se va fé
Que mitx any metge tengué
Que sa bossa li afaytá.

S' AMÓ.

Ell diu: «Jò m'encench d'amó.»
Y ella: «Per tú loca estich.»
Y ambos en son interió:
«¡No vèus que de tú m'en rich!»

S' AGRAHIMENT.

Un què p'es Mòll passetjava
Dins s'aygo va caure un dia,
Y còm nadà no sabía
Llavent à fons s'en anava;
Quant un bastaix qu'es trobava
Allà, trajinant carbó,
El vé, y, còm un lleó,
Dins la mà es tira y el trèu;
Y perque'l soyà «*jmèlèu!*»
Li diu, pagantil es favó.

UN PETISCURRIS.

COVERBOS.

Es pronòstich d'en *Singer*, fabricant de màquines de cosí, conta qu'à uns ec-sámens demanaren à n'els atòts quin article era es més conegut dins el mon.

Un va respondre: «Sa patata.»

Un altre: «Es pá.»

Un altre: «Es xocolati.»

Y es quart digué: «Qu'eran ses máquines per cosí que fabricava *En Singer*, perque les empravan fins y tot els mòrts, quant ja no podían menja pá.»

Totduna li donàren *Nota de sobresa-liente*.

..

Una vegada una soñora que tenia una fya à una possessió de Montuiri, ahont havia anat à passà una temporada; trobà per dins Ciutat sa madòna d'aquesta possessió, y li digué:

—¡Ola, madòna! ¿còm vos campau?

—Bé per ara; y vostè?

—També; y que vendrà prest na Ma-
ría?

—Si s'añora, si señoira; si no s'año-
ra, no señoira.

..

Un vespre d'aquestes passades fèstes un soldat sortí d'es Teatro-Circo, y quant tornà entrà no li demanaren sa *salida*. Encara no va essè altre vegada à n'es tendido quant un pagès tengué ganes de sortí y l'hey comprà per un real y mitx.

¡Vaja un toix!

CRIDES.

CALENDARIS DE L' IGNORANCIA.

Se fá present à tothòm y à tota persona que no tenga oncara el pronòstich de L' IGNORANCIA que ja'n quedan pòchs etsemplars, y que vajan à comprarlo abans de que s'acapian.

Se fa present à n'el públich que sa correspon-dència literaria de L' IGNORANCIA ha d'anà diri-gida à n'el Directó; y sa econòmica ó de servici des Setmanari, à s'Administradó; totes dues amb ses señes de Cadena, n.º 11.

Els qui no observin aquesta retgla s'espòsan à quedà mal servits.

PERROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Acuy comensám un tom nèu.*
SEMBLANSES.—1. *En que son redones.*

2. *En que pica.*

3. *En que tenen trompa.*

4. *En que aguantan castells.*

QUADRAT.—*Pèpa-Esau-Papè-Aucp.*

XARADA.—*Llo-se-ta.*

PREGUNTA.—*Aquell qu'es ben de franch.*

CAVILACIÓ.—*Miralles.*

FUGA.—*A paraules nèctes oreyes sordes.*

ENDEVINAYA.—*Una béya.*

GEROGLIFICH.

Q a N T + 9 : 1 X aygo 1,000,000 :

MESTRE GRINOS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un tòrt à una guya de cosí.
2. ¿Y una guya de cosí à un esbart d'estornells.
3. ¿Y un esbart d'estornells à n'ets hòmos dolents.
4. ¿Y ets hòmos dolents à ses pesigades.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una cosa que venen à n'es forn; sa 2.ª, un animal de ploma quant es petit; sa 3.ª, lo que se diu s'hòmo que los guarda; sa 4.ª, es mateix animal quant es gròs; sa 5.ª, una sílaba; y sa 6.ª, una consonant.

UN PETISCURRIS.

XARADA

Tercera y prima veuràs
Per dalt sa murada anant;
Segona la sentiràs
A un animal que fa espant;
Dos y tercera animal
Que dins Ciutat trobaràs;
Sa *tercera* la veuràs
Dins s'escala musical;
De *tot* vaitx essè ferit
Quant comensava à fé fret
Per dónes de portalet;
Y... ja basta amb lo qu'he dit.

PANCHICO PANCHITO PANCHOTE.

CAVILACIÓ.

SA CULPA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

.a.a.ú .a.a a.o.. .e. .i .i.a

ENDEVINAYA.

¿Qual es aquell mòble fòrt
Que quant li donen ponides
Sap vomitá ses partides
Tant de vida còm de mòrt?

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

26 JANÉ DE 1884

Esta mpa d'En Pere J. Gelabert.